

ἔστρεφε πρὸς αὐτὴν βλέμμα πολυσήμαντον καὶ εἶπε : «Ναί, δὲν φοβούμαι τίποτε· δὲν θά μ' ἐγκαταλίπη».

Ὁ θάνατός του συνεκίνησεν ἅπασαν τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὸ κατὰ τὴν κηδεῖαν του ἐκδηλωθὲν πένθος κατέστη πένθος ἔθνικόν. Εἰς δὲ τὴν μνήμην του ἀπεδόθησαν δειγματοαγάπης, σεβασμοῦ, θαυμασμοῦ. Ἡ ζωὴ αὕτη ἢ τόσον ἀπλῆ καὶ ὠραία ἐσβέσθη ἐν συναυλίᾳ εὐλογιῶν, διότι ἦτο ζωὴ ἀνδρὸς ἔχοντος ὡς σύμβολον ὅτι : «*Δὲρ ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ζῆ τις, ἐὰν δὲν εὐεργετῇ τὸν πλησίον του*».

25 Ἰουνίου 1890.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ

Τοῦ κάκου! δὲν κυττάει!
 Ἔχει ἀλλοῦ τὰ ἴατια γυρισμένα. . . .
 Τί ὠφελεῖ! γελάει,
 Μὰ δὲν χαμογελάει εἰς ἐμένα.

Θέλω νὰ τὴν φιλήσω,
 Μὰ μένουνε τὰ χεῖλη της κλεισμένα. . . .
 Οὔτε ἂν τῆς μιλήσω
 Θὰ μοῦ ἀποκριθῆ με λόγον ἓνα!

Πάρε τὴν πάλι ὀπίσω
 Εἰκόνα, ποῦ ἀδιάφορη σὲ κάνει!
 Τὰ μάτια μου ἂν κλείσω,
 Σ' ἔχω μπροστά μου ἀληθινὴ—μοῦ φθάνει.

ΕΥΓ. Γ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΣ

Ἐν Ἀθήναις, τῆ 2 8βρίου 1890.

Φίλε Κύριε Ἀρσένη,

Ἡ εὐμενὴς ὑμῶν πρόσκλησις, ὅπως παράσχω καὶ ἐγὼ τὴν πενήχραν συμβολὴν μου μεταξὺ τόσων καλλιλογικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἔργων, ἅτινα κοσμοῦσι τὸ ὑμέτερον περισπούδαστον δημοσίευμα, τὴν Ποικίλην Στοάν, με κολακεύει λίαν, μυρρίας δ' ἐπὶ ταύτῃ ἀνομολογῶ ὑμῖν χάριτας.

Καὶ ὅμως ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας εἶχον σχηματῖσαι ἀδιάσειστον ἀπόφασιν νὰ ἐκκλίνω τὴν ὑμετέραν φιλόφρονα πρόσκλησιν, ἐν τῇ συνειδήσει, ὅτι ἡ συμμετοχὴ εἰς